

ἀναβρύσιμα τό, Κέρκ. — ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 7.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβρυσιάζω.

Ἀνάβρυσις, ἐκπήδησις ὕδατος ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Καὶ βγάζει ἕνα μουρμούρισμα βραχὸν καὶ θαραπεύει
τὰ διψασμένα χώματα μετὰ τὸ ἀναβρύσιμα του

ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνάβρυσι 1. Πβ. ἀνάβρυσμα.

ἀναβρυσικός ἐπίθ. Κεφαλλ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβρυσι.

Ἄναβρυσος ἀναβρύων, ἐπὶ ὕδατος ἐνθ' ἀν.: Νερὸ ἀναβρυσικό Κεφαλλ. Πβ. ἀναβρυσικός, ἀναβρυστικός, ἀναβρυστός, βρυσικός.

ἀνάβρυσμα τό, Ἀθῆν. — ΚΠαλαμ. Καημοὶ λιμνοθάλα. 70 — Λεξ. Πόππλετ. Περίδ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβρύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀνάβρυσις ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Παντοῦ εἶν' ἢ πλάσι ἀνάβρυσμα ὁμορφιάς,
ἀγάπης νερομάννα εἶν' ἢ καρδιά μου

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀνάβρυσι 1, ἀναβρύσιμα.

ἀναβρυσῶ ἀμαρτ. ἀναβρυσῶν Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβρυσι.

Ἀναβρύω, ἀναβλύζω: Τοῦ νεροῦ ἀναβρυσῶ ἀνάμυσμα ἀπὸ τ'ς πέτρης. Συνών. ἀναβρυσιάζω, ἀναβρύω 1.

ἀναβρυσταρῆ ἢ, ἀμαρτ. ἀναβρυσταρῆ Ἰκαρ. ἰβρυσταρῆ Μακεδ. ἰβρυσταρῆ Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναβρυστάρι.

Μέρος γῆς, ἐνθα ἀναβρύνει ὕδωρ ἐνθ' ἀν.: Ἰκεῖ πέρα εἶμι ἰβρυσταρῆ Μακεδ. Πῆγα 'ς τὴν ἰβρυσταρῆ καὶ πῆρα νεροῦ αὐτόθι. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυστάρι, ἀναβρυσῶσα, ἀναβρυστάρι, ἀναβρυστούρα. Ἡ λ. ὑπὸ τύπ. Ἀναβρυσταρῆ καὶ ὡς τοπων. Ἰκαρ.

ἀναβρυστάρι τό, ἀμαρτ. ἰβρυστάρι Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀναβρυστό, δι' ὃ ἰδ. ἐπίθ. ἀναβρυστός.

Πηγῆ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀναβρύνει ὕδωρ: Πάμι 'ς τοῦ ἰβρυστάρι νὰ πιούμι νερό. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυστάρι, ἀναβρυσῶσα, ἀναβρυσταρῆ, ἀναβρυστούρα.

ἀναβρυστικός ἐπίθ. Κεφαλλ. Κύθηρ. — Λεξ. Δεῦκ Δημητρ. ἀναβρυστικός Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) — Ἰδραγοῦμ. Σαμοθρ. 69 — Λεξ. Βυζ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀναβρυστό, δι' ὃ ἰδ. ἐπίθ. ἀναβρυστός, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός. Ὁ τύπ. ἀναβρυστικός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀναβρύζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναβρύω.

1) Ὁ προερχόμενος ἐκ πηγῆς, πηγαῖος, ἐπὶ ὕδατος συνήθως κατ' οὐδ. γέν. ἐνθ' ἀν.: Πίνω ἀναβρυστικό νερό Ἡπ. Ἀναβρυστικά νερά Κεφαλλ. Περάσαμε ἀπὸ τὸ Κουρμέτι μετὰ τὰ ἀναβρυστικά νερά Ἰδραγοῦμ. ἐνθ' ἀν. 2) Ὁ ἔχων πηγὴν ἀναβρύνουσαν Κύθηρ.: Ἀναβρυστικό πηγάδι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ οὐδ. πληθ. Ἀναβρυστικά ὡς τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Πβ. ἀναβρυσικός, ἀναβρυσικός, ἀναβρυστός.

ἀναβρυστός ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀναβρυστός Χίος ἀναβρυστός ὁ, Θῆρ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀναβρυστός ἢ, Λεξ. Βλαστ. ἀναβρυστός Δ.Κρήτ. ἀναβρυστός Α.Κρήτ. ἀναβρυστός τὸ, Λῆμν.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναβρυστός, ὅτι δὲ τοῦτο ὑπῆρξε μαρτυρεῖ τὸ οὐσ. ἀνάβρυστον. Πβ. Βασιλικ. 19, 8, 15 «καὶ αἱ δεξαμεναὶ καὶ οἱ λουτήρες καὶ οἱ ἠνωμένοι τοῖς ἀναβρυστοῖς σωλῆνες».

1) Ὁ ἀναβρύων, ὁ ἀναβλύζων, ἐπὶ ὕδατος Χίος: Ἀναβρυστός νερό. 2) Ὡς οὐσ., πηγὴ ἀναβλύζουσα ὕδωρ Θῆρ. Α.Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀναβρυστός Ἀθῆν. Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Μάν.) Ἀναβρυστός Πελοπν. (Μάν.) Ἀναβρυστός Ἀττικ. Ἀναβρυστός Θῆρ. Λιβρυστός Λῆμν. β) Μέρος ἐνθα ἀναβρύνει μεταλλικὸν ὕδωρ Θῆρ. γ) Μέρος τὸ ὁποῖον ἀναδίδει ὑγρασίαν Λῆμν. Πβ. ἀναβρυστικός, ἀναβρυστικός, ἀναβρυστικός.

ἀναβρυστούρα ἢ, Χίος ἀναβρυστούρα Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀναβρυστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

Πηγὴ ὕδατος ἀναβρύνουσα. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυστάρι, ἀναβρυσῶσα, ἀναβρυσταρῆ, ἀναβρυστάρι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

ἀναβρυσιάζω ἀμαρτ. ἀναβρυσιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βρυσιάζω.

Ἐκδηλῶ διὰ κραυγῶν καὶ ζωηρῶν κινήσεων τὴν ὀρμὴν μου καὶ ἰδίως τὴν γενετήσιον: Ἄσμ.

Θέ μου καὶ ν' ἀγναντεύανε 'ς τὴν παγανιὰ οἱ κουρσάροι,
γιατὶ ἀναβρυσιάσανε οἱ χῆρες 'ς τὸ Σκουτάρι.

ἀναβρυσχῶ ἀμαρτ. ἀναβρυσχῶ Σῦρ. ἀναβρυσχῶ

Σῦρ. Μέσ. ἀναβρυσχοῦμαι Κρήτ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναβρυσχῶμαι ὑποχωρητικῶς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀγγελοκρούω καὶ ἀγγελοσκιάζω.

1) Ἀντιλαλῶ, ἀντηχῶ Κρήτ. Ρόδ. Σῦρ.: Ἀναβρυσχῶ ἢ ἐκκλησιὰ - ὁ ποταμὸς Σῦρ. || Ἄσμ.

Ὁ Λιηνῆς ψυχομαχεῖ κ' ἢ γῆς ἀναβρυσχῶται.

Ρόδ. 2) Ἀνατιδύω, ἀναβλύζω μετὰ παφλασμοῦ καὶ ὀρμῆς, ἐπὶ ὕδατος Σῦρ.: Τὸ νερὸ ἀναβρυσχῶ. Ἀναβρυσχῶ με πολλὴ τὸλμη τὸ πηγάδι (τόλμη = δύναμι). Πβ. ἀναβρύω.

ἀναβρύω Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. ἀναβρύου Θράκ. (Αἰν.)

Τσακων. ἀναβρύω Δαρδαν. ἀναβρύνω Λεξ. Δημητρ. ἀναβρύνω Ἀθῆν. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Μακεδ. (Βελβ.)

— Ἰδραγοῦμ. Ἑλληνισμ. καὶ Ἑλλην. 117 ἀναβρύνω Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 106 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναβρύνω Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) Λευκ.

ἀναβρύνω Χίος ἀναβρύνω Λέσβ. Μακεδ. ἀναβρύνω Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Λακων. Οἰν.) ἀναβρύνω Σάμ. ἀναβρύνω Κύπρ.

ἀναβρύνω Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀναβρύνω Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀναβρύνω Ἰων. (Κρήν.) ἀναβρύνω Θεσσ. (Ἄλμυρ. Ζαγορ.)

Τὸ μεταγν. ἀναβρύω. Παρὰ Πορτ. ἀναβρύνω. Ὁ τύπ. ἀναβρύνω καὶ παρὰ Μεουρσ. Περί τοῦ τύπου ἀναβρύνω - ἀναβρύνω ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνῶν 45 (1933) 353.

1) Ἀναβλύζω ἐνθ' ἀν.: Ἀναβρύνει νερὸ ποκάτον τὸ χοῦμας Κύμ. 'Σ τ' ἀμπέλι μ' ἀναβρύνει ἕνα νερό Κοζ. Ἀναβρύνει οὐ τόπους νερό Ἡπ. Συνών. ἀναβρυσιάζω, ἀναβρυσῶ, ἀναδίνω. β) Μεταφ. ἀναβλύζω, ἐπὶ τῆς ψυχῆς Ἰδραγοῦμ. ἐνθ' ἀν.: Τί λύπη ποῦ ἀναβρύνει ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου! 2) Ἐκρέω εἰς μικρὰν ποσότητα ὡς δρόσος ἢ κατὰ σταγόνας, οἷον ἀπὸ ραγάδος ἢ σχισμῆς ἀγγείου Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ἄλμυρ. Ζαγορ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.): Ἡ βρούσ' στέρφω, ὅτ' ἀναβρύνω (ὅτ' = ὅτι, μόλις) Στρόπον. Ἀναβρύνω ἢ στάμνα - τὸ τσουκάλι Ἄλμυρ. 'Σ τ' ν' ἀκρ' 'ς τοῦ χοιράφ' ἀναβρύνω ἢ λ' γάκ' νερό Καλοσκοπ. β) Ἀναδίδω ὑγρασίαν Ἡπ. Χίος: Ὁ τοῖχος ἀναβρύνει Χίος Ἐβριζι πουλὸν καὶ ἀναβρύνει οὐ τόπους Ἡπ. Συνών. ἀναδίνω, ἀναβρύνω. 3) Ἀναβρύνω,

